



Una dona que tenia el sol per vestit

Romà Casanova, bisbe de Vic



L'Església no té bona fama. Cal només donar una ullada als mitjans de comunicació per a veure com la tracten: els abusos a menors, les immatriculacions dels seus béns, les seves postures sobre la defensa de la vida i la família. Certament que molts han estat i són els pecats dels fills de l'Església, pecats que serien les taques del seu vestit produïdes des del seu interior. Però també és cert que són moltes les calúmnies i les interpretacions tergiversades dels fets amb la intenció de fer mal a la institució eclesial. Aquestes serien les màcules fetes des de l'exterior.

Són molts els pecats dels fills de l'Església, però també és cert que són moltes les calúmnies i tergiversacions

L'Església sempre duu en el seu si tots els seus fills, tant els contemporanis, els d'aquest moment de la història, com els de temps passats i, fins i tot, els del futur. Per això, encara que dolgui, els fills de l'Església d'aquests moments no podem pensar que els pecats dels nostres germans d'un passat més o menys recent no tenen res a veure amb nosaltres. Som un cos, tant per a les riqueses immenses de gràcia i de santedat dels seus membres al llarg dels segles, com per als pecats, tan nostres com dels nostres germans. Tinc molt fresc en la memòria —perquè vaig tenir el do de ser-hi present— aquell acte carregat de sentit en què sant Joan Pau II, en el marc del jubileu de l'any 2000, va demanar perdó pels pecats dels fills de l'Església durant la seva història.

Però el que més li dol, a l'Església, és que els seus fills s'avergonyeixin d'ella, o bé que els costi d'entendre que ells mateixos són Església. Els llaços de pertinença a l'Església que tenen tots els seus membres són tan profunds



que les imatges de maternitat i filiació, i la del cos humà en la varietat de membres, donen a entendre la grandesa del seu misteri. Per tant, aquestes actituds d'allunyament o displicència respecte a l'Església són, no pas taques, sinó esquincos o, fins i tot, estigmes en el seu cos.

L'Església, mentre camina per aquest món, suporta amb dignitat tant les mancances dels seus fills com els flagells dels seus perseguidors. Els seus fills, els qui som l'Església, hem de lluitar per imitar la nostra mare, tant en la seva santedat com en la seva dignitat. I ho hem de fer sabent que la seva veritable imatge, sempre i en tot moment, des del dia que va néixer del costat obert de Crist en la creu, netejada amb la sang del seu Espòs, és, diguin el que diguin i malgrat els nostres pecats i defallences, aquella *dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles* (Ap 12,1).

